

Rigsdagstidende.

1851. Forhandlingerne paa Folkethinget. № 137.

Tredie Session.

45de Mode.

Onsdagen den 17de December.

(Fortf.)

Ordførelsen: Jeg maa med Hensyn til den Beretning, som den høitagtede forhenværende Cultusminister har givet angaaende de Forhandlinger, han har indledet med Hensyn til Spørgsmaalet om Lønningen for Slotskirkenes geistlige Embedsmænd, tillade mig at bemærke, at forsaavidt han fornemmelig har følt sig bevæget ved Finantsudvalgets Anskuelser, men derimod ikke i lige Grad ved Udtalelsen af Fleertallets Anskuelser, da troer jeg virkelig, at denne Distinction er mindre heldig. Naar der i Betænkningen er Tale om Udvalgets Fleertal, saa kan det simpelthen begrundes derved, at et enkelt Medlem af Udvalget dissenterer, og naar den høitærede Minister forøvrigt er enig i Principet, troer jeg, at det kan være ligegyldigt hvad enten der staaer „Udvalget“ eller „Udvalgets Fleertal.“ Forresten vil jeg meget gjerne indrømme, at der ikke ligger noget som helst bindende i hvad der saaledes udtales i Udvalgets Indstillinger, hvilket ogsaa tidligere er udtalt. Hvad nu selve det foreliggende Spørgsmaal angaaer, da troer jeg for det Første at maatte bemærke, at der til Grund for Udvalgets Forslag ikke ligger den mindste Antydning af, at de paa-gældende Embedsmænds Indtægter skulde være for høie; paa ingen Maade, man har tværtimod anerkjendt, at det vistnok i det Hele taget er en meget tarvelig Lønning, der er ydet disse Embedsmænd, og man har paa ingen Maade tænkt sig at ville gjøre en Indstilling, der skulde have tilfølge, at deres Indtægter nedfattes. Derfor antager jeg, at de Bemærkninger, der ere gjorte i saa Henseende, maae falde bort; Meningene er, at denne Ud-

gift ikke var af den Bestaaffenhed, at den retlig kunde paahvile Statskassen. Jeg troer, at det allerede tidligere fra Ministeriets, eller ialtfald fra enkelte af dets Medlemmers Side har været indrømmet, at Udgiften til Embedsmændene ved Slotskirken var kommen ind paa Statskassens Budget, uden at man strengt taget kunde sige, at den der hørte hjemme; Udvalget har idetmindste fastholdt denne Anskuelse. Naar man har henvist til, at den maatte være at udrede af Communen, saa er dette blevet opfattet, som om man vilde søge den dækket ved Hjælp af Præstepengene; men jeg troer, at det kun er lidet onfseligt, at man her gaaer ind paa en Discussion om Præstepengene i Kjøbenhavn, der ikke her hører hjemme. Jeg skal kun gjøre opmærksom paa, at til Slotsmenigheden hører, foruden de Medlemmer, som udrede Præstepenge, ogsaa en Mængde Andre (Nei! Nei!), s. Ex. de kongl. Herkaber og saa fremdeles; men der hører dertil, foruden dem, endnu mange Flere, som jeg i en høiere Forstand vil kalde Menigheden, idet den meest dannede og meest formuende Deel af Kjøbenhavns Befolkning søger hen til denne Kirke (Nei! Jo!). Det forekommer mig nu, at da der er andre Kirker, hvor man, for at have Pladser, maa udrede en vis Betalling, saa var det ogsaa den Veie, man kunde gaae her. Denne Betragtning finder ogsaa Anvendelse med Hensyn til Lønningen af Capellanerne ved Trinitatis Kirke. Den høitærede Cultusminister har sagt, at det var et Sogn, som indbefattede over 30,000 Mennesker, og det maa vistnok indrømmes, at for det Arbeide, Præsterne ved denne Kirke have, er det Besverlag, der ydes dem, ingenlunde for stort, men desuagtet have vi dog fastholdt, at det dog synes rimeligt, at et Sogn paa 30,000 Mennesker maatte kunne lønne 3 Præster,